

UZASADNIENIE

Decyzją z 15.12.2021 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. stwierdził, że E. R. jako pracownik u płatnika składek (...) SPÓŁKA Z O.O. nie podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym od 9.08.2017 r., albowiem wymieniona posiada 99 udziałów we wskazanej spółce i pełni w niej funkcję Prezesa Zarządu, będąc jedynym członkiem zarządu, zaś drugi wspólnik posiadający 1 udział jest jedynie wspólnikiem iluzorycznym, w związku z czym po stronie pracodawcy brak jest osoby, która mogłaby wydawać E. R. jako pracownikowi polecenia i egzekwować ich wykonanie, co oznacza, że po stronie pracownika i pracodawcy występuje ta sama osoba.

(decyzja w aktach ZUS)

Odwołanie od w/w decyzji złożyła w imieniu płatnika składek działając jako Prezes Zarządu (...) SPÓŁKA Z O.O. E. R. wnosząc o jej zmianę poprzez stwierdzenie, że podlega jako pracownik w/w spółki obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym od 9.08.2017 r. oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz płatnika i ubezpieczonej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. W uzasadnieniu podniosła, że zaskarżona decyzja nigdy nie została prawidłowo doręczona płatnikowi składek, a nadto argumentowała, że jako pracownik spółki podlega zwierzchnictwu zgromadzenia wspólników powołując się na model autonomicznego podporządkowania pracowniczego osoby zarządzającej zakładem pracy względem pracodawcy (spółki z o.o.), które wyraża się respektowaniem uchwał wspólników i wypełnianiem obowiązków płynących z Kodeksu spółek handlowych. Konkludowała, że brak podstaw do uznania, iż ubezpieczona powinna podlegać obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tytułu bycia wspólnikiem spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, a nie jako pracownik u płatnika składek.

(odwołanie k. 3-10)

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa radcowskiego według norm przepisanych, podtrzymując dotychczasowe stanowisko w sprawie.

(odповідь na odwołanie k. 17)

W dniu 21.10.2022 r. w określonym terminie pełnomocnik płatnika ustanowiony w trybie art. 210 k.s.h. złożył uchwałę Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników z 17.10.2022 r. ustanawiającą pełnomocnikiem spółki w n/n sprawie D. M. oraz oświadczył, że popiera odwołanie w imieniu płatnika.

(pismo procesowe pełnomocnika płatnika wraz z pełnomocnictwem k. 26-27)

Na rozprawie z 15 maja 2023 r. pełnomocnik odwołującego się płatnika w osobie D. M. ustanowionej w trybie art. 210 ksh poparł odwołanie, a pełnomocnik ubezpieczonej w osobie radcy prawnego przyłączył się do stanowiska płatnika składek.

(e-prot. z 15.05.2023 r.: 00:03:36)

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Płatnik składek - (...) Spółka z o.o. z siedzibą w Ł. jest wpisana od 2017 r. do Krajowego Rejestru Sądowego. Przedmiotem działalności płatnika jest sprzedaż hurtowa tekstyliów, wykonywanie przesyć. Spółka zatrudnia szwaczki i prasowaczki.

(okoliczności niesporne, a nadto zeznania świadka D. M. e-prot. z 15.05.2023 r.: 00:06:50)

Od początku istnienia Spółki, tj. od dnia 22.05.2017 r. E. R. była współnikiem spółki z o.o. (...) posiadającym 99 udziałów o wartości 4950 zł, a drugim współnikiem posiadającym 1 udział była D. M.. Cały kapitał zakładowy spółki stanowi 5000 zł, tj. 100 udziałów o łącznej wartości 5000 zł. E. R. pełni w spółce funkcję Prezesa Zarządu. Zarząd spółki był od początku jednoosobowy.

(okoliczności niesporne, a nadto zeznania świadka D. M. e-prot. z 15.05.2023 r.: 00:06:50, zeznania wnioskodawczynie e-prot. z 15.05.2023 r.: 00:16:15)

D. M. w imieniu w/w spółki zawarła E. R. umowę o pracę w dniu 9.08.2017 r. na czas nieokreślony od dnia 9.08.2017 r., na podstawie której wnioskodawczynie została zatrudniona stanowisku Prezesa Zarządu w pełnym wymiarze czasu pracy z wynagrodzeniem zasadniczym 2500 zł brutto. Zmienna część wynagrodzenia uzależniona jest od wyników finansowych osiąganych przez spółkę w kolejnych latach obrotowych i ma charakter „premię za sukces”. Zgodnie z w/w umową płatnik składek powierzył E. R. jako pracownikowi prowadzenie spółki z o.o. (...), zarządzanie majątkiem spółki, reprezentowanie spółki wobec osób trzecich na zasadach określonych w kodeksie spółek handlowych i umowie spółki. W umowie postanowiono, że w zakresie wykonywanych obowiązków pracownik działa samodzielnie podlega jednak zwierzchnictwu Zgromadzenia Wspólników. Przy wykonywaniu swoich zadań pracownik obowiązany jest kierować się dążeniem do maksymalizacji wielkości sprzedaży usług osiąganą przez spółkę, stale zwiększać pozycję spółki na rynku, powiększać jej majątek zarówno w postaci środków trwałych jak i nabywanych praw majątkowych. Ponadto do obowiązków E. R. należało: opracowywanie strategii rozwoju spółki w tym w szczególności przygotowywanie planów finansowych na kolejne lata obrotowe, przygotowywanie i realizacja odpowiedniej polityki marketingowej, zapewnienie odpowiednich do założonej strategii rozwoju zasobów ludzkich, opracowanie i realizacja motywacyjnych systemów wynagrodzenia pracowników spółki.

(okoliczności niesporne)

E. R. jako Prezes Zarządu Spółki podejmowała decyzje o wyborze towaru, transportu, zakupu, prowadziła negocjacje w sprawie cen nabywanych przez Spółkę towarów. Spółka kupowała gotowe wyroby np. w C. i sprzedawała w Polsce. Wnioskodawczynie nie wie czy podlegała komuś jako Prezes Zarządu i przed kim ponosiła odpowiedzialność.

(zeznania wnioskodawczynie e-prot. z 15.05.2023 r.: 00:16:15)

Wspólniczka mniejszościowa - D. M. nie była codziennie w siedzibie spółki. Sprawami Spółki w badanym okresie zajmowała się E. R.. D. M. uczyła się jak dokonywać zamówień, a gdy była w siedzibie spółki podpatrywała jak E. R. uczyła szwaczki i jak zamawiała towar. Na zgromadzeniu wspólników były omawiane priorytetowe kwestie dotyczące działalności Spółki. Decyzje strategiczne w sprawach Spółki nie były spisywane – wspólniczki omawiały je na zgromadzeniu wspólników. D. M. nie wie komu wnioskodawczynie podlegała jako pracownik.

W dniu 23.01.2023 r. D. M. sprzedała swój 1 udział E. R., która ma obecnie 100% udziałów w spółce.

(zeznania świadka D. M. e-prot. z 15.05.2023 r.: 00:06:50)

E. R. została zgłoszona od 9.08.2017 r. przez płatnika składek (...) Spółkę z o.o. do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych jako pracownik.

(okoliczność niesporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów w postaci dokumentów znajdujących się w aktach niniejszej sprawy oraz w aktach ZUS i na podstawie zeznań wnioskodawczynie oraz świadka D. M. – drugiego współnika płatnika, którym dano wiarę. Sąd uznał, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy jest wystarczający do rozstrzygnięcia spornej okoliczności w sprawie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie podlega oddaleniu.

Kwestią sporną w niniejszej sprawie było ustalenie, czy w okresie od 9 sierpnia 2017 r. – E. R. podlegała obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu oraz chorobowemu, jako pracownik u płatnika składek Spółki (...) Sp. z o.o.

W pierwszej kolejności zauważyć należy, że stosunek pracy - zgodnie z art. 22 § 1 KP - opiera się na tym, że pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca - do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem.

Zatrudnienie w ramach stosunku pracy charakteryzuje się zatem m.in. tym, że pracownik świadczy pracę pod kierownictwem pracodawcy.

Istnienie tzw. pracowniczego podporządkowania jest szczególnie wątpliwe w realiach niniejszej sprawy, kiedy wnioskodawczyni jest jednocześnie jedynym członkiem zarządu i Prezesem Zarządu, większościovym wspólnikiem posiadającym 99% udziałów i pracownikiem.

W myśl stanowiska Sądu Najwyższego wyrażonego w wyroku z 13.03.2018 r., w sprawie I UK 27/17, które to stanowisko sąd orzekający w pełni podziela: „Decydujące znaczenie dla oceny charakteru stosunku prawnego łączącego spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z członkiem jej zarządu ma treść tego stosunku i warunki jego realizacji.” W uzasadnieniu Sąd Najwyższy podkreślił, iż „Dla objęcia ubezpieczeniem społecznym zasadnicze znaczenie ma nie to, czy umowa o pracę została zawarta i czy jest ważna, lecz tylko to, czy strony tej umowy pozostawały w stosunku pracy. O tym zaś, czy strony istotnie w takim stosunku pozostawały i stosunek ten stanowi tytułu podlegania ubezpieczeniom społecznym, nie decyduje samo formalne zawarcie umowy o pracę, wypłata wynagrodzenia, przystąpienie (zgłoszenie) do ubezpieczeń i opłacenie składki, wystawienie świadectwa pracy, ale faktyczne i rzeczywiste realizowanie elementów charakterystycznych dla stosunku pracy, wynikających z art. 22 § 1 k.p. (por. wyroki SN: z 26.02.2013 r., I UK 472/12, LEX nr 1356412; z 11.09.2013 r., II UK 36/13, LEX nr 1391783 oraz z 17.03.2016 r., III UK 83/15).”

Przystąpienie do ubezpieczenia i opłacanie składki przez podmiot, który nie świadczy pracy, nie stanowi przesłanki objęcia ubezpieczeniem społecznym i stania się jego podmiotem. Skutku takiego nie wywołuje zawarcie umowy o pracę, której strony stwarzają pozór realizacji przez ubezpieczonego czynności odpowiadających treści art. 22 k.p., czyli wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem, za wynagrodzeniem, odpowiadającym ilości i jakości świadczonej pracy (art. 78 k.p.).

Tym samym bycie podmiotem ubezpieczenia związane jest wyłącznie z realizacją podstawowego dla stosunków tego ubezpieczenia warunku wykonywania pracy w ramach stosunku pracy. W świetle tego istotne jest, czy pracownik zawierający umowę o pracę w rzeczywistości pracą taką wykonywał (wyrok SN z 21.11.2011 r., II UK 69/11 LEX nr 1108830 i wskazane w uzasadnieniu judykaty).

Zgodnie ze stanowiskiem judykatury stosunek ubezpieczeniowy jest następczy wobec stosunku pracy i powstaje tylko wówczas, gdy stosunek pracy jest faktycznie realizowany. Jeżeli stosunek pracy nie powstał bądź też nie jest realizowany, wówczas nie powstaje stosunek ubezpieczeniowy, nawet jeśli jest odprowadzana składka na ubezpieczenie społeczne (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 17.01.2006 r., III AUa 433/2005, Wspólnota (...)). Podleganie pracowniczemu tytułowi ubezpieczenia społecznego jest uwarunkowane nie tylko opłacaniem składek ubezpieczeniowych, ale też legitymowaniem się statusem pracownika rzeczywiście świadczącego pracę w ramach ważnego stosunku pracy (wyrok SN z 18.10.2005 r., II UK 43/05, OSNAPiUS 2006/15 – 16/251).

Co istotne podleganie ubezpieczeniom społecznym wiąże się z przynależnością do określonej w art. 6 ustawy systemowej grupy osób. Zatem nie podlega tym ubezpieczeniom ten, kto został do nich zgłoszony jako osoba do danej grupy należąca, w sytuacji gdy w rzeczywistości nie ma ona cech pozwalających ją do niej zaliczyć.

Sąd zważył także, że zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt. 5 i art. 12 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych z dnia 13 października 1998 r. (t.j. Dz.U.2022 r., poz. 1009 ze zm.) osoby fizyczne, prowadzące pozarolniczą działalność na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu.

Za osobę prowadzącą działalność gospodarczą uważa się min. wspólnika jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (art. 8 ust.6 pkt 4 ww. ustawy).

Nie budzi też wątpliwości status pracownika (art. 8 ust. 1 ustawy systemowej) oraz katalog podmiotów uznawanych za osobę prowadzącą pozarolniczą działalność (między innymi wspólnik jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością stosownie do art. 8 ust. 6 pkt 4 ustawy systemowej). Powyższy przepis został wprowadzony od dnia 1 stycznia 2003 r. mocą ustawy z dnia 18 grudnia 2002 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 241, poz. 2074 ze zm.), a jego celem było rozszerzenie obowiązku ubezpieczenia społecznego w przypadku wspólników jednoosobowych spółek z o.o., aby nie musieli oni w celu objęcia ubezpieczeniem zawierać umów z własną spółką. W związku z powyższym obowiązek ubezpieczenia wspólnika jednoosobowej spółki z o.o. powiązany jest jedynie z posiadaniem przez niego takiego statusu prawnego, a nie z prowadzeniem działalności gospodarczej. Potwierdzeniem powyższego poglądu będą argumenty szeroko przedstawione w uzasadnieniu uchwały siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2006 r. (I UZP 4/05, OSNP 2006 nr 19-20, poz. 304) dotyczącej wspólników spółek osobowych, którzy również są objęci obowiązkiem ubezpieczenia społecznego na mocy art. 8 ust. 6 pkt 4 ustawy systemowej. W powyższym zakresie Sąd Najwyższy przyjął, że objęcie ich ubezpieczeniem społecznym nastąpiło w drodze zabiegu włączającego ich działalność do zbiorczego tytułu „działalności pozarolniczej”, z wyłączeniem z zakresu regulowanego art. 8 ust. 6 pkt 1 ustawy systemowej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 2011 r., II UK 271/10, LEX nr 817528).

Nie ulega też wątpliwości, że problem zatrudnienia się właścicieli (współwłaścicieli) spółek jest od dawna kontestowany w judykaturze. Także doktryna omawia dane zagadnienie (zob. Z. Kubot: Formy zatrudniania członków zarządu spółek kapitałowych, Acta Universitatis Wratislaviensis, No 1770, CCXLII, Wrocław 1995 r. oraz Umowy o pracę z członkami zarządu spółek kapitałowych, PiZS z 1995 r. Nr 1, str. 35; M. Giaro, Członek zarządu spółki kapitałowej jako pracownik „per facta concludentia”, PiZS 2010 r. Nr 9, str. 9).

Sąd Okręgowy zważył, że kwestie istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy doczekały się utrwalonej i jednolitej wykładni w orzecznictwie Sądu Najwyższego i sądów powszechnych, z której wynika, że wspólnik, który ma większościowe udziały w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością nie może korzystać z ubezpieczenia społecznego jako pracownik (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 3 lipca 2011 r., I UK 8/11, OSNP 2012 nr 17-18, poz. 225, LEX nr 1043990 oraz z 11 września 2013 r., II UK 36/13, LEX nr 1391783).

Zaznaczyć należy, że z tym stanowiskiem nie koliduje możliwość pracowniczego ubezpieczenia wspólników wieloosobowych spółek z ograniczoną odpowiedzialnością na stanowiskach członków zarządu (por. uchwała Sądu Najwyższego z 8 marca 1995 r., I PZP 7/95, OSNAPiUS 1995 nr 18, poz. 227).

Jednakże w sytuacji, gdy udział w kapitale zakładowym spółki innych wspólników pozostaje iluzoryczny, to w orzecznictwie Sądu Najwyższego nie aprobuje się czynności zmierzających do wykreowania więzi pracowniczego, pozbawionej jednocześnie jej immanentnych cech z racji połączenia pracy i kapitału (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 7 kwietnia 2010 r., II UK 177/09, LEX nr 599767; z 3 sierpnia 2011 r., I UK 8/11, LEX nr 1043990).

Sąd Okręgowy podziela pogląd, że większościowy udziałowiec dwuosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, będący jej jednoosobowym zarządem, mający 99 spośród 100 udziałów tej spółki, nie może być uznany za jej pracownika dlatego, że prowadzi to do sytuacji, w której społeczny status wykonawcy pracy staje się dla danej osoby jedynie funkcjonalnym elementem jej statusu właściciela spółki, służąc jej kompleksowej obsłudze, a więc do sytuacji, w której dochodzi do swoistej symbiozy pracy i kapitału, sprzecznej z aksjologią prawa pracy i prawa ubezpieczeń społecznych, opartą co do zasady na założeniu oddzielania kapitału oraz pracy. Jedyny lub niemal jedyny wspólnik nie

podlega zatem pracowniczemu ubezpieczeniu społecznemu (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 5 marca 2020 r., III UK 82/19, LEX nr 3168960 lub postanowienie z 22 czerwca 2021 r., (...) 186/21, LEX nr 3317270).

Jednocześnie Sąd Okręgowy zważył, że nawet w autonomicznym systemie podporządkowania pracowniczego występuje wyraźne oddzielenie pozycji i roli pracodawcy od pozycji i roli pracownika. Kierownicze uprawnienia pracodawcy nie są wprawdzie realizowane w drodze wydawania pracownikowi bezpośrednich poleceń w procesie pracy, ale wyrażają się w określeniu zadań i warunków, w jakich mają być one wykonywane. Istota nawet takiego pracowniczego podporządkowania sprowadza się jednak do tego, że **pracownik nie ma samodzielności w określaniu bieżących zadań, ponieważ to należy do sfery pracodawcy organizującego proces pracy** (por. wyrok SN z 18.02.2016 r., II PK 352/14, LEX nr 2004192).

Podkreślić należy, że przyjęcie koncepcji pracowniczego zatrudnienia członka zarządu musi graniczyć z pewnością, że w sprawie doszło do świadczenia pracy podporządkowanej, niezależnie od jego nasilenia i rodzaju. Specyfiki tego podporządkowania należy poszukiwać przez pryzmat prawa pracy, a nie prawa spółek, gdyż te ostatnie nie dotyczą nadzoru nad pracownikami spółki. Zatem odtworzenie mechanizmu, w jakim spółka egzekwowała wykonywanie pracy podporządkowanej, stanowi punkt wyjścia. Przesądzające dla oceny jest ustalenie czy doszło do wykonywania pracy podporządkowanej. Niemniej nie chodzi tu tylko o zakres i częstotliwość ingerencji w sposób realizacji zadań pracowniczych, lecz o fakt czy taki podmiot istnieje, który te funkcje władcze sprawuje i jaki ma do tego mandat. Zwykle powinno dojść do jego spersonifikowania, a pomocny w tym zakresie jest art. 3¹ § 1 KP. Organ zarządzający lub osoba wyznaczona w rozumieniu art. 3 [1] KP mogą dokonywać czynności z zakresu prawa pracy przez pełnomocnika (tak trafnie SN w postanowieniu z dnia 5 marca 2020 r., III UK 82/19, Legalis nr 2572787).

Nie ulega wątpliwości fakt, że każda spółka z o.o. jest odrębnym w stosunku do swoich wspólników podmiotem prawnym. Zatem to spółka, a nie jej udziałowiec/udziałowcy są pracodawcami. Niemniej jednak w orzecznictwie Sądu Najwyższego prezentowane jest stanowisko, że jednoosobowa spółka z o.o. stanowi w istocie szczególną formę prowadzenia działalności na „własny” rachunek, oddzielony od osobistego majątku jedyne go wspólnika jedynie przez konstrukcję (fikcję) osoby prawnej.

Godzi się zatem podkreślić, że nie tylko brak podporządkowania pracowniczego w rozumieniu art. 22 § 1 k.p. przemawia przeciwko przyjęciu pracowniczego stosunku zatrudnienia między zainteresowaną a spółką jako płatnikiem. **Sprzeciwia się temu także zasadnicza sprzeczność między właścicielskim a pracowniczym statusem skarżącego, jaka pojawia się w takim przypadku.** Koncepcja stosunku pracy opiera się na teorii, według której podstawą ustroju pracy jest wymiana świadczeń między dwoma kontrahentami: właścicielem środków produkcji (podmiotem zatrudniającym) a pracownikiem. Zatrudnienie zainteresowanej na podstawie umowy o pracę na oraz równoczesne pełnienie przez nią funkcji Prezesa Zarządu Spółki, w której jest ona jednym z udziałowców – i to większościowym z 99% udziałami, prowadziłoby do postaci symbiozy pracy i kapitału, sprzecznej z aksjologią prawa pracy i ubezpieczeń społecznych, opartej zasadniczo na oddzieleniu kapitału i pracy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1.06.2010 r., II UK 34/10, LEX nr 619639).

Mając to na uwadze, Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 września 2013 r., w sprawie II UK 36/13, uznał, że w przypadku zatrudnienia jedyne go lub niemal jedyne go wspólnika, status wykonawcy pracy (pracownika) zostaje „wchłonięty” przez status właściciela kapitału (pracodawcy). W takiej sytuacji jedyny lub niemal jedyny wspólnik nie tylko wykonuje czynności na rzecz samego siebie (we własnym interesie) i na swoje własne ryzyko, ale jest również niezależny ekonomicznie od pracodawcy, tj. spółki, co pociąga za sobą brak odpłatności pracy. Wynika to z faktu, że do przesunięcia majątkowe go dochodzi de facto w ramach majątku samego wspólnika.

Podkreślić należy, że stosownie do tez przytoczonych w ww. wyroku Sadu Najwyższego, nie jest możliwe zatrudnienie wspólnika przez spółkę, podczas gdy udział innych wspólników jest iluzoryczny. Taka konfiguracja oznacza bowiem połączenie pracy i kapitału, co wyklucza dopuszczalność nawiązania stosunku pracy z własną spółką i podleganie takiego wspólnika pracowniczym ubezpieczeniom społecznym, niezależnie od rodzaju czynności (wykonawcze czy zarządzające), jakie miałyby być realizowane w ramach umowy o pracę.

Ponadto niezależnie od argumentów z zakresu podporządkowania pracowniczego Sąd Okręgowy zauważa, podobnie jak to uczynił Sąd Najwyższy, że w istocie nie zachodzi przesłanka odpłatności pracy, skoro do przesunięcia majątkowego dochodzi w ramach majątku samego wspólnika (por. Z. Hajn, *Zatrudnienie (się) we własnym zakładzie pracy w świetle ustrojowych podstaw prawa pracy w: Współczesne problemy prawa pracy i ubezpieczeń społecznych*, pod red. L. Florka i Ł. Pisarczyka, Warszawa 2011).

W niniejszej sprawie zatrudniona na podstawie spornej umowy o pracę przez spółkę wspólniczka posiada 99 % udziałów w kapitale zakładowym spółki, a nadto była Prezesem jednoosobowego Zarządu Spółki. Wskazać należy, że nawet z zeznań świadka i zainteresowanej wynika, że większościowa wspólniczka sama zajmowała się sprawami spółki i to ona decydowała o zakupie towarów, negocjowała ceny, zajmowała się szkoleniem szwaczek, a także, że świadek - mniejszościowa wspólniczka i wnioskodawczynie nie potrafiły wskazać komu E. R. podlegała pracowniczemu w ramach wykonywania umówionej pracy. Przekładając powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, iż z uwagi na szczególne powiązanie osobowo – kapitałowe o możliwości uznania, iż wnioskodawczynie wykonywała czynności w oparciu o reżim pracowniczego podporządkowania, konieczne byłoby ustalenie, kto wykonywał w stosunku do niej nadzór pracodawcy oraz iż pracodawca co najmniej decydował o wyznaczanych jej zadaniach. Materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie istnienia żadnego z tych elementów. Uznać zatem należy, że nie jest spełnienie konstytutywnej przesłanki stosunku pracy w postaci podporządkowania pracowniczego.

Co więcej, pomijając problem podporządkowania większościowego wspólnika jako pracownika, wskazać trzeba, że aktualne pozostają wyżej poczynione uwagi odnośnie do aspektu odpłatności takiego stosunku pracy.

Stosunek pracy zawarty na podstawie umowy o pracę pomiędzy wspólniczką posiadającą 99% udziałów a spółką jest iluzoryczny, pozorny i zmierzał jedynie do osiągnięcia wysokich kwot zabezpieczenia społecznego z systemu ubezpieczeń społecznych, a działania stron tego stosunku stanowią naruszenie zasad współżycia społecznego wobec innych ubezpieczonych uprawnionych do korzystania i współtworzenia Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W konsekwencji wnioskodawczynie jako większościowa wspólniczka spółki z o.o. posiadająca 99% udziałów i pełniąca funkcję Prezesa Zarządu, nie podlega w ocenie Sadu Okręgowego obowiązkowemu pracowniczemu ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu od dnia 9.08.2017 r.

Z tych względów, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., Sąd Okręgowy oddalił odwołanie.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono w oparciu o art. 98 k.p.c. w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.).

A.P.